

Masumi
Toyotome

Her
Şeye
Rağmen

Sevgio

GDK

Her Şeye Rağmen Sevgi

[Masumi Toyotome](#)

Telif Hakkı/Copyright Masumi Toyotome, 2014

Originally Published by GDK

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

Table of Contents

[Title Page](#)

[Giriş: Üç Tür Sevgi](#)

[“Eğer” Türü Sevgi](#)

[“Çünkü” Türü Sevgi](#)

[“Rağmen” Türü Sevgi](#)

[Bu “Rağmen” Türü Sevgiyi Bize Yalnızca İsa Mesih Verebilir!](#)

[İsa Mesih Tek Kaynaktır](#)

[Siz Hangi Sevgi Türüyle Sevilmeyi İsterdiniz?](#)

[Tanrı'nın Sevgisine Karşı Tutumunuz](#)

HER ŞEYE RAĞMEN SEVGİ!

Masumi
Toyotome

1. Giriş: Üç Tür Sevgi

Dünyada sevilme istemeyecek kişi hemen hemen yok gibidir. Biri tarafından sevilmenin vereceği güven ve tatmin duygusu mutlu bir yaşamın temelini oluşturur.

Buna karşın sevgi ve sevgiyi nasıl aramız gerektiği gibi konularda pek az bilgiye sahibiz. Sevginin ne olduğunun bize anlaşılır bir dille anlatıldığı enderdir. Sevgi hakkında verilen bir kursa katılan ya da bu konuda yardımcı olabilecek bir kitap okumuş olanların sayıları da çok sayılmaz. Yaşam için bu kadar önemli ve gerekli olan bir konu, gariptir ki, eğitimde de ihmal edilmiştir.

Kimileri, her ne kadar daha birçok sevgi türünün varlığını ileri sürmekteyse de, bizler en azından üç tür sevginin olduğunu söyleyebiliriz. Bu üç tür sevgiyi inceleyip, tartışmak herhalde faydalı olacaktır. Kişinin mutluluğu bu sevgi türleri arasından hangisini aradığına bağlı olabilir.

2. “Eğer” Türü Sevgi

Ben bu türlerden birincisine, “eğer” türü sevgi diyorum. Bu, eğer belli bazı beklentileri karşılırsak bize verilecek olan sevgidir. “*Eğer* iyi olursan baban seni sever.” “*Eğer* başarılı ve önemli bir kişi olursan, seni severim.” “*Eğer* bir koca olarak benim beklentilerimi karşılırsan, sana sadık bir eş olurum.” En çok rastlanan tür sevgi de budur, ve bazı kişiler bu sevgiden başka bir sevgiyi bilmezler. Bu, adeta bir karşılık bekleyen ve şarta bağlı bir sevgi olup, sevenin istediği bir şeyin sağlanması karşılığı olarak vaat edilen bir sevgidir. Nedeni ve şekli bakımından bencildir. Amacı ise, sevgi karşılığında bir şey kazanmaktır.

Bu tür sevgi, en ucuz şekliyle, bayağı, seviyesiz film, dergi ve romanlarda rastladığımız sevgidir. “Benim arzularımı tatmin edersen seni severim.” Çoğunluk, özellikle de gençler, karşısındaki insanın cinsel arzularının tatmini beklentisiyle ondan elde etmeyi umdukları sevginin kendilerini doyurmaya yetmeyecek kadar bayağı bir sevgi olduğunu, ve aslında hiçbir özveriye değmediğini göremezler.

Tevrat'ta, bu tür sevginin çarpıcı bir örneği vardır: Davut peygamberin oğullarından biri olan Ammon, üvey kız kardeşi güzel ve alımlı Tamar'a aşık olmuş ve hasta olduğu bahanesiyle odasına gelerek kendisine bakmasını istemişti. Bir gün ona sarılarak, “Gel benimle yat, kız kardeşim” dedi. Ama o, “Hayır olmaz kardeşim, beni zorlama... Böyle bir şey Musevi halkında olmaz. Bu iffetsiz deliliği yapma” diye karşılık verdi. Kızın bütün karşı koymalarına rağmen, Ammon onun yakarışlarına kulak asmadı. Tamar'dan daha güçlü olduğu için ısrar etti, ve zorla ona sahip oldu. Daha sonra ise kızıdan son derece tiksindi. Öyle ki, ona karşı duyduğu nefret, önceleri ona beslemiş olduğu sevgiyi kat kat aşmıştı (*Tevrat, 1. Samuel 13:1-5*). Bu tür sevgi O kadar bencildir ki her iki taraf için de çabucak nefrete dönüşür.

Birçok evlilik de, bu “eğer” türü sevgi üzerine kurulmuş olduğundan yıkılarak ayrılıkla sonuçlanır. Çoğu kez genç gelin ya da damat, eşinin o an ki gerçek haline değil, onun imgesel, abartılmış romantik görüntüsüne aşık olmuştur. Düş kırıklığı başladığı ve beklentiler gerçekleşmediğinde ise, önceki sevgi nefrete dönüşür. Daha da kötüsü, şurası bir gerçektir ki, bu durumdan her ikisi de sorumlu değildir. Çünkü ikisi de, “eğer” türü sevgiden başka bir sevginin de olabileceğini aklına bile getirmemiştir.

Hatta bazen de, sevgilerin en saf ve temizi sayılan anne-babaların çocuklarına yönelik sevgileri bile, bu “eğer” türü sevgiden başka bir şey değildir. Birkaç yıl önce gazetelerin baş sayfalarında Tokyo'daki bir gencin intihar haberi yer almıştı. Ortaokul, hatta ilkokul günlerinden itibaren, girilmesi zorlu bir yarışma gerektiren Tokyo Üniversitesi'nin giriş sınavını kazanarak babasını hoşnut etmek isteyen bu genç, çok çalışmış, hatta okuldan sonra üniversite hazırlık kurslarına da devam etmiş, ancak başarılı olamamıştı. Babasıyla yüz yüze gelmek istemeyip üzüntüsünü biraz hafifletmek ve biraz iyi vakit geçirmek için bir haftalığına Hakone kaplıcalarına gitmişti. Eve döndüğünde kızgın babayla burun buruna geldi. Babası, “Sınavda başarılı olamadığın yetmiyormuş gibi, bir de eğlenmek için Hakone'ye gitmeye utanmadın mı?” diyerek onu azarladı. Çocuk, “Ama baba, vaktiyle bir ara sen de

kendini iyi hissetmediğinde Hakone’ye gitmekten hoşlandığını söylememiş miydin?” diye cevap verdi. Buna uygun bir karşılık bulamayan baba, o öfkeyle oğlunu fena halde dövdü; çocuk da o gece duvardaki çıkış yerinden sobaya bağlı olan kauçuk gaz hortumunu ısıtıcının giriş yerinden çıkararak ağzına aldı ve ciğerlerini gazla doldurarak yaşamına böylece son verdi. Gazetelerin yazdığı bu intiharın sadece bir sinir krizi sonucu meydana geldiğiydi. Bence bu kriz, babasının kendisine olan sevgisinin, yüksek düzeydeki beklentilerinin gerçekleşmesi koşuluna bağlı olduğunu çocuğun anlamış olmasından kaynaklanmıştı.

Hepimiz bu “eğer” türü sevgiden daha üstün bir sevgi arayışı içindeyizdir. Gerçek bir sevginin varlığını, ve onun nerede bulunabileceğini öğrenmemiz, bir gün bu genç adamın yaptığı gibi, yaşamımızı sürdürmekle ondan vazgeçmek arasında bir seçim yapmakla karşı karşıya kaldığımızda büyük bir rol oynayabilir

3. “Çünkü” Türü Sevgi

İkinci sevgi türünü, “çünkü” sevgisi diye adlandıracağım. Bu tür sevgide kişi, “bir şey olduğu” ya da “bir şeye sahip olduğu” ya da “bir şey yaptığı” için sevilmektedir. Başka birinin onu sevmesi, sahip olduğu bir niteliğe veya bir koşula bağlıdır. “Seni seviyorum çünkü çok güzelsin.” “Seni seviyorum çünkü diğer kişilerden o kadar farklı, o kadar popüler, o kadar zengin ve o kadar ünlüsün ki...” “Seni seviyorum çünkü bana güven veriyorsun.” “Seni seviyorum çünkü üstü açılan bir araban var ve beni harika, romantik yerlere götürüyorsun!” Bu ilginç sözcükleri biraz alaycı bir gülümsemeye karşılayabiliriz. Fakat bizler de, başka birini sık sık onda gördüğümüz ve onu sevmemize neden olan bir şeyden ötürü ya da o kişi bizim sevgimizi herhangi bir şekilde kazandığı için severiz.

Bu tür sevgi, “eğer” türü sevgiye tercih edilebilir. Kazanılması gereken “eğer” türü sevgi, büyük ve ağır bir yük haline gelebilir. Ama, bir nitelik sahibi olduğumuzdan ötürü sevilmemiz hoş bir şeydir. Eğer birisi bizi olduğumuz gibi kabul edip sevebilse sevgiyi elde etmek için o kadar uğraşmazdık. Varlığımızda, sevilmemize neden olan bir şeyler bulunduğunu düşünmek bizi rahatlatırdı. Ancak çok geçmeden bu şekilde sevilmenin “eğer” türünde sevgiyi kazanmaya çalışmaktan pek de farklı olmadığını görürüz. İnsanların bizi “bir şey” olduğumuzdan ötürü sevmeleri bizi çok mutlu kıldığı için ve önemli olmanın gitgide büyüyen hissini aradığımızdan ve böylelikle daha çok insanın bizi seveceğini düşündüğümüzden hayranlarımıza yenilerini eklemek için büyük bir çaba harcarız. Sevilecek niteliklere bizden daha fazla sahip olan biri çıkarsa, bizi sevenlerin bu yeni geleni bizden daha çok sevmelerinden korkarız. Böylece, yaşamımıza rekabet ve sonsuzca sevgi kazanma gayretkeşliği girmiş olur. Ailenin küçük çocuğu, yeni doğan bebeğe içerler. Sınıfın en güzel kızı, yeni gelen güzel kıza içerler. Bir delikanlı daha gösterişli bir arabaya sahip olan başka bir delikanlıya içerler. Evli bir kadın, kocasının çekici ve düzenli sekreterine içerler. O halde, bu tür sevgide bir güven duygusu bulunabilir mi?

İncil, “Yetkin sevgi, korkuyu kovar” der (*İncil, 1.Yuharma 4:18*). Bu “çünkü” türü sevgi gerçek ve sağlam bir sevgi olamaz.

Bu “çünkü” türü sevginin güvensizlik doğurmasının iki ayrı nedeni daha vardır. Birincisi, bizi seven kişinin düşündüğü gibi gerçekten sevebilecek biri olmama korkusudur. Tüm insanların kişiliklerinin iki yanı vardır: Bunlardan biri diğerlerine gösterdiğimiz yanımız, diğeri ise, yalnızca kendimizin bildiği tarafımızdır. İşte bizi sevenlerin, kişiliğimizle düş kırıklığına uğrayıp bizi reddetmeleri korkusuyla bu ikinci yanımızı gizleyebilmek için sürekli tetikteyizdir.

Bu tür sevginin bir diğer güvensizlik duygusu da, ileride kişiliğimizin değişikliğe uğrayabileceği ve bir gün artık şimdiki gibi sevilmemeye korkusudur. Japonya’da çok güzel bir genç kadın bir kuru temizleme müessesesinde çalışıyormuş. Bir gün kazan patlamış ve sıcak sıvı yüzünü, gözünü ve ellerini yakmış. Yüz hatları öylesine bozulmuş ki, hastanedeyken yüzünü sürekli saklamış ve doktordan başka kimsenin yüzünü görmesine izin vermemiş.

Nişanlısı, nişanı bozup onu terk etmiş. Birkaç ay sonra ölünceye kadar hastanede kaldığı sırada, aynı şehirde oturdukları halde, anne ve babası ziyaretine bile gelmemişler. Sahip olduğu sevgi, sahip olduğu güzellik üstüne bina edilmiş olduğundan, bir günde yok olmuş. Güzellik kalmayınca sevgi de kalmamış.

Toplumumuzdaki, sevgilerin çoğı bu türdedir ve bizi devamlılığının sağlamlığı konusunda kuşkuya düşürür. Peki öyleyse bunlardan başka bir tür sevgi de var mıdır?

4. “Rağmen” Türü Sevgi

Üçüncü tür sevgi, benim “rağmen” türü diye adlandırdığım türdür. Bir koşula bağlı olmadığı ve karşılığında bir şey beklenmediği için “eğer” türü sevgiden farklıdır. Sevilen kişinin çekici bir niteliğine dayanıp böyle bir şeyin varlığını esas olarak almadığı için de “çünkü” türü sevgiyle bir değildir. Bu üçüncü tür sevgide, kişi bir şey olduğu için değil, bir şey olmasına rağmen sevilir. Kişi, dünyanın en çirkin, en zavallı, en sefil insanı olabilir ve bu “rağmen” türü sevgiyle karşılaştığında yine de sevinebilir. Buna layık değildir. İyi, çekici ya da zengin bir konum edinerek bu sevgiyi kazanması gerekmez. Kusurlarına, cahilliğine, kötü huylarına ya da kötü geçmişine rağmen olduğu gibi, tamamen sevilir. Bütünüyle değersiz biri gibi görünebilir ama çok değerli biri gibi yine de sevilir.

Yüreğimizin en çok susadığı sevgi türü de budur. Farkında olsanız da olmasanız da, bu tür sevgi sizin için yiyecek, içecek, giysi, ev, aile, zenginlik, başarı ya da ünden daha önemlidir. Bunu nasıl mı söyleyebiliyorum? Size sadece bir tek soru sormama izin verin. Kalbinizin derinliklerinde dünyada kimsenin size aldırmadığını ve hiç kimsenin sizi gerçekten sevmediğini düşünseydiniz yiyecek, elbise, ev, aile, zenginlik, başarı ve üne olan ilginizi yitirmez miydiniz? Kendi kendinize “Yaşamının ne yararı var?” diye sormaz mıydınız?

Şu anda, dünyada en sevdiğiniz kişiyle çok kötü bir kavga ettiğinizi ve onun sizi sadece kendi çıkarı için sevdiğini anladığınızı bir düşünün; dünya birdenbire başınızın üstüne çökmez miydi? Ve artık bir gün bile yaşayamayacağınızı düşünmez miydiniz? Orta karar bir mutluluğunuz olduğunu düşünüp yaşamınızı günden güne sürdürmekte bile olsanız, eğer günün birinde birisinin çıkarak sizi gerçek, derin ve doyurucu bir sevgiyle seveceği hakkında umudunuz olmasaydı, kalan hayatınızı nasıl yaşayabilirdiniz? Belki de kendinizi umutsuzluğa kaptırıp yaşamınıza son verirdiniz, ya da kendinizi iyice dağıtır, ve yaşayan bir ölü gibi oluncaya dek bu yaşamı sürdürürdünüz.

Bugün yaşamınızı sürdürebilmenizin nedeni ya bu “rağmen” türü sevgiyi birinden şu anda görmeyiz, ya da bir gün bu tür bir sevgiyi bulma umudunuzun varlığıdır. Ama bugün içinde yaşadığımız toplumda, bizi bütünüyle doyuracak şekliyle bu sevgiyi bulamayız. Çünkü herkesin buna gereksinimi vardır ve kimsede fazlası olmadığından başkalarına veremez. Yakınımızda olan, sevdiğimiz birinin bize bu sevgiyi vermesini bekleriz ama o kişi de aynı şeyi başka birisinden beklemektedir. Sevgiyi bu dünyada, sadece açlığımızı bir parça bastırıp gelecek olan sevgiye iştahımızı kabartacak ve buna ne kadar gereksinimimiz olduğunu görece kadar tadabiliriz. Dünyadaki en büyük kıtlık, bu “rağmen” türü sevginin yeterince olmayışıdır.

5. Bu “Rağmen” Türü Sevgiyi Bize Yalnızca İsa Mesih Verebilir!

Bu tür sevginin doyurucu bir şekilde kusursuzluğa erişip insanlara açıklanmasının ilk kez İsa Mesih’le gerçekleştiği hakkında harika bir mesaj İncil’de yer alır. İnsanlık çağlar boyu bu tür bir sevgiye susamıştı ve onu nerede arayabileceğini dahi bilmiyordu. Tanrı, insanın özlem ve umudunu boşa çıkarmadı. Kendi özünden olan İsa Mesih’i, herkes için, ve onları fazlasıyla doyurabilecek sevgiyi getirmek üzere dünyaya gönderdi. İsa’nın gelişyle, insan, bu tamamen saf ve temiz sevgiyi, sadece onun özlemini çekip hakkında bir fikir yürütmek yerine, dünya tarihinde ilk kez, görüp, kendi yüreğinde hissedebildi.

Mesih’in Tanrı’dan bize getirdiği sevgi, “eğer” türü sevgi değildir. Tanrı bize, “Eğer Mesih İnanlısı olursan seni severim” *demez*. İnsanları, Mesih İnanlısı olanlarla olmayanlar arasında bir ayırım yapmadan sever. “Eğer iyi ve ahlaklı olur, kiliseye gider, iyi amaçlara bağlıta bulunur, dinsel kitaplar okuyup, dua eder ya da bir din adamı olursan seni severim” *demez*. O’nun sevgisinde hiçbir “eğer” türü yoktur. Tanrı bizi olduğumuz gibi sever. Daha kötü bile olsaydık yine bizi bu kadar sevecekti. Günden güne daha da bozulsaydık ve başkaldırır olsaydık bile, bizi hâlâ aynı kusursuz sevgisiyle severdi. Bizi, bizden bir şey elde etmek amacıyla sevmez. Yerine getirmemiz gereken bir şey ya da bir şart *yoktur*. Bunu nasıl mı kanıtlayabilirim? İsa’nın çarmıhtaki ölümü bunun kanıtıdır. Tanrı’nın Özünden gelen “Söz” olan İsa (Bkz. *İncil, Yuhanna 1:1-18*) bu dünyaya geldi, yaşamını bütün insanlara karşı iyilik yaparak ve sevgi göstererek yaşadı ve Kendini, özellikle de karşılığında kendilerinden hiçbir şey beklemediği fakirlerle hor görülenler için feda etti. Karşılığında Kendisine verecek hiçbir şeyi olmayanlara hizmet etmenin bedelini çok pahalıya ödedi; hastalar, fakirler, okumamışlar, fahişeler, toplum dışı ve benzeri kişilerle birlikte olduğu için tekrar tekrar eleştirildi. Sonunda, Tanrı’ya tam bir itaat içinde, insanlığın günahları için çarmıhta öldü. Çarmıhta ölümler bile, hâlâ kendisini öldürenleri sevdi: “Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar” dedi (*İncil, Luka 23:34*). Elçi (Havari) Pavlus’un dediği gibi, “Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim İçin Öldü” (*İncil, Romalılar 5:8*). Bu sevgi, bütün saflığı ile gerçek “rağmen” sevgisidir.

Mesih’in sevgisi, bir kuram ya da öğreti değil, somut bir kanıttır. Sadece bize iki bin yıl önce verilmiş olan bir örnek olmakla kalmaz, onu isteyen her kişinin sahip olabileceği bir sevgidir. İsa ölü olarak kalmadı. Tanrı O’nu ölümden diriltti ve İsa Mesih bugün diridir, siz elinizdeki bu yazıyı okuduğunuz şu an bile size çok yakındır ve sizi bu “rağmen” türü sevgiyle sevebilecek durumdadır ve bunu yapmak ister. Eğer sadece, “Mesih’in bu sevgisini şu anda her şeyden çok istiyorum ve onu olduğum gibi ve alçakgönüllülükle kabul edeceğim” dersiniz, bunun gerçek olduğunu bugün kendi deneyiminizle kesin olarak bilebilirsiniz.

6. İsa Mesih Tek Kaynaktır

Bugün bile, bu “rağmen” türü sevginin tek kaynağı İsa Mesih, çarmıhta ölmüş olan diri Rab’dir. Mesih İnanlıları (yani, gerçek Hristiyanlar) her gün Mesih’e gidip bunu O’ndan taze taze almadıkça onlar da bu sevgiye diğerlerinden fazla sahip değildirler. Bu saf sevgi ırmağının sürekli fışkırdığı kaynak Mesih’tir. Yaşadığımız modern çağda bile bu tür bir sevgi İnanlılar topluluklarında üretilemez. İnanlılar topluluklarının da, Mesih İnanlısı bireyler gibi bu sevgiyi her gün Mesih’ten taze taze almadıkça ona başka türlü sahip olabilmelerinin başka yolu yoktur.

Bu sevginin tek kaynağı neden Mesih’tir? Neden insanlar Mesih’e gitmeden bu tür bir sevgiye sahip olamazlar? Çünkü her bireyin eksiklikleri ve kusurları, kendi gereksinimleri, istekleri vardır. Ne kadar yaşlı, akıllı, olgun, zengin ya da güçlü olursa olsun diğer insanlardan bir şeyler almaya muhtaçtır, çünkü hâlâ kendi durumu onu tatmin edecek düzeyde değildir. Tamamen bütün ve kusursuz olan sadece Tanrı’dır. Öyle olmasaydı, Tanrı değil, sadece başka bir yaratık olurdu. Tanrı, Yaratıcı, Tek İstisna, Tek Kusursuz ve Bütün olan Varlıktır. Bir tek O’nun hiçbir gereksinimi yoktur. O’nun bize ya da sevgimize bir gereksinimi yoktur. Sadece O sonsuza dek verebilir ve böyle yaptığı halde hâlâ kusursuz ve bütün olmaya devam edebilir. Diğer insanları sahip oldukları kusurlara “rağmen” karşılığında hiçbir şey istemeyerek sevebilecek olan da sadece O’dur. Bir insan, başkalarını ya da insanlığı ne olduklarına “rağmen” sevdiğini sanabilir, ama derin bir analiz yapılırsa aslında karşılığında bir şey beklediği ve bu yüzden de gerçekte sadece kendisini sevdiği görülür. Birisini olduğu kişi olmasına karşın yine de seviyor gibi yapanın bu davranışlarının altında aslında bencillik ve kendi çıkarını gözetmesi vardır. Çabalarımızın beğeni görmesini, ya da sevgimize karşı iyi ve kalıcı bir şeyin gerçekleşmesini bekleriz. Eğer beklentilerimiz gerçekleşmezse, sevme çabalarımız çok geçmeden kin, düş kırıklığı ve gücenmeyle sona erer. İnsanların arasındaki sevgi, bizim düşlemekten hoşlandığımız kadar saf ve temiz bir şey değildir. Bize Mesih aracılığıyla gelen Tanrı sevgisi, hâlâ tek ve gerçek “rağmen” sevgisi olmaya devam etmektedir.

7. Siz Hangi Sevgi Türüyle Sevilmeyi İsterdiniz?

Şimdi, siz olsaydınız bu üç tür sevgiden hangisini isterdiniz? Herhalde pek az kişi, “eğer” türü sevgiyi aramaktadır. Çünkü bu tür bir sevgi, sonsuz bir çaba ve zorlanma gerektirir. Geriye iki tür sevgi kalıyor. Bunlardan hangisini seçeceksiniz? Birçok insanın “çünkü” türü sevgiyi yeğliyor gibi olması şaşırtıcı bir şeydir. Bunun nedeni, bu şekilde sevilmenin daha gurur okşayıcı olmasıdır. Birisi “bir şey olduğundan ötürü” seviliyorsa, bu onun epeyce iyi olduğu anlamına gelir. Bu tür sevgi kişiyi kibirli yapar. Öte yandan, bir şeyler olduğuna ya da olmadığına “rağmen” sevilmek bir hayli de gurur kırıcıdır. Bir genç kendisine, “Sevgilim bütün kusurlarına *rağmen* seninle evlenmek istiyorum” derse onun evlenme teklifini kabul edecek kaç genç kız çıkar? Ama Tanrı bize aynen böyle der. Tanrı, bizleri bir şey olduğumuz için sevmez, sadece her şeye, yani bütün kusurlarımıza *rağmen* sever. O’nun sevgisini kazanıp hak edemeyiz. Bu sevgiyi sadece özgürce verilmiş bir armağan olarak kabul edebiliriz.

Gördüğünüz gibi, bu kolay yapılacak bir seçim değildir. Sevgilerin en büyüğü olan bu sevgi için ödememiz gereken bedel, kırılmış bir gurura sahip olmak ve bu sevgiye layık olmadığımızı itiraf etmektir. Eğer bu bedel sizin için fazla pahalı değilse ve Mesih’ten bu sevgiyi olduğunuz gibi kabul etmeye razı iseniz şanslılar arasındasınız. Onu şimdi kabul etmelisiniz.

İncil şöyle der: “Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü” (Bkz. *İncil, Romalılar* 5:8). Evet, Tanrı bizi sever, fakat bu sevgi Tanrı’dan nasıl alınır? Her şey kalbinizde edeceğiniz küçük bir dua ile başlar: “Teşekkür ederim, Tanrım Senin gönderdiğin Mesih’in ölümünü kendi günahlarıma karşılık olarak kabul ediyorum. Ben artık Mesih’i izlemek istiyorum. Ayrıca Sen beni olduğum gibi sevdiğin için ben de Senin sevgini olduğum gibi kabul ediyorum.” Bu duayı ederken duygusal açıdan hiçbir şey hissetmeyebilirsiniz ya da tam tersine bir duygu seli altında boğulabilirsiniz. Her ikisi rastlantısal durumlardır. Duyguların önemi ikinci planda kalır. Asıl önemli olan, iradenin ve kişiliğin bütününün, duygular ve bedenle birlikte, zekâyı da içerir şekilde vereceği karardır. Bu duayı bir kez ettikten sonra, artık her şeye *rağmen* sevildiğinize huzurla güvenin ve yaşamınızın bundan sonraki bölümünü Tanrı tarafından tamamen ve kesinlikle gerçekten sevildiğiniz olgusunun güvencesi üstüne kurun.

Yaşamınızı yeni baştan kurmak demek, günlük yaşantınızda endişe ve güvensizlik içinde yaşamamak ve Tanrı tarafından tamamiyle kabul edilip desteklendiğinizi bilmek demektir. Gerçekten önemli olan Tek Kişiyle bağlantı içinde olmaktır. Artık diğer insanların hakkımızda düşündüklerinden korkmamız gerekmez. İlerlemek için diğer insanlarla zorlu bir rekabete girip, onları ezmemiz gerekmez. Başkalarından hakkımızı almak için sürekli bir gerginlik içinde olmamız gerekmez. Geçimimiz için endişe duymamız gerekmez, çünkü Tanrı’nın ellerindeyiz. Tanrı için yeterince iyi olup olmadığımız hakkında artık endişelenmemize gerek yoktur. Çünkü O bizi zaten en kötü halimizde bile sevmiştir. Kendi gereksinimlerimizi sağlaması için Tanrı’ya güvendikten sonra düşüncelerimizi, ailemiz, arkadaşlıklarımız ve toplumumuzu bu “rağmen” türü sevginin üzerine kurmak üzerinde daha da yoğunlaştırabiliriz. Yeni

elde etmiş olduğumuz “insanları her şeye rağmen sevme yeteneği” bu saf ve gerçek sevgiyi gerçekten de Tanrı’dan aldığımızı kanıtlar.

“*Biz seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi*” (İncil, 1. Yuhanna 4:10). Önceleri asla bağışlayamadığımız insanları bağışlayabilir, nefret ettiklerimizi de sevebiliriz. Bu, aniden iyi insanlar oluverdiğimiz anlamına gelmez. Bunun nedeni Tanrı’nın bizi alabildiğine Kendi sevgisiyle doldurmasıdır. Bizler ilahi sevginin boru hattı haline geliriz. Paslı bir boru bile, yaşam verici suyu övünmeden aktarabilir. Tanrı’yla bu tür bir sevgi ilişkisine girip insanlara sevgi dolu bir hizmet sunmak, özlemini çektiğimiz dolu ve doyurucu yaşamın ta kendisidir.

8. Tanrı'nın Sevgisine Karşı Tutumunuz

Bizlere İsa Mesih'in kişiliğinde sunulan bu "rağmen" türü sevgiyi, şu ana kadar bilinçle, ve kararlılıkla kabul etmediyseniz, O'nu şimdi kabul edip şu anda O'na teşekkürle dolu bir dua etmek istemez miydiniz?

Bu sevgiyi daha önce Tanrı'dan aldıysanız, artık kendinizi O'nun bir sevgi mesajcısı olmaya adanmak ister miydiniz? Tanrı'nın bu sevgisinden başkalarına da söz etmek ister miydiniz? Birini, kim ve ne olursa olsun, İsa Mesih'in ismiyle sevebilir misiniz? Şimdi tanıdığınız birini düşünerek ona bu sevgiden söz etmek ya da ona bu sevgiyi gösterebilmek için, Tanrı önünde kendinizi adayıp sessiz bir dua eder miydiniz?

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan.Kitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Masumi Toyotome yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)